Lep

No. 5 - MAY - 1992 - GEGUŽĖ

SKAUTŲ AIDAS

SKAUTŲ AIDAS

USPAS497-840

Postmaster: send all address changes to:
4613 W. 106 Pl.
Oak Lawn, IL 60453

Second Class Postage paid at Chicago, Illinois

SKAUTU AIDAS
THE SCOUTS' ECHO

A Lithuanian youth magazine, published monthly except July and August by **The Lithuanian Scouts Association.** Not for profit Illinois Corporation.

● **Office of Publication**
SKAUTU AIDAS
2345 West 56 Street
Chicago, IL 60636

● **Managing Editor**
Albina Ramanauskiene
4613 W. 106 Pl.
Oak Lawn, IL 60453

Oficialus LIETUVIŲ SKAUTŲ S-GOS organas

Įsteigtas 1923.III.15, Šiauliuose, Lietuvoje

Leidžia LSS TARYBOS PIRMIJA

Prenumerata metams - $5.00
Garbės leidėjo prenumerata - $25.00
Garbės prenumerata - $10.00
Į Lietuvą oro paštu - $40.00
Prenumeratų kainos US doleriais

Redaktorius
v.s. Antanas Saulaitis ir Pelėdų skiltis
2345 West 56 Street
Chicago, IL 60636

Administratorė
v.s. Albina Ramanauskienė
4613 W. 106 Pl.
Oak Lawn, IL 60453

GARBĖS LEIDĖJO PRENUMERATA

Šenbergienė, OH
Zenonas Dučmanas, OH

GARBĖS PRENUMERATA

N. Kazlas, OH
v.s. Vladas Bacevičius, OH
v.s. Augustinas Orentas, Chicago
v.s. Marija Gverzdienė, Kanada

SKAUTŲ AIDĄ PARĖMĖ

Geriausius linkėjimus siunčia Waterburio, CT skaučių židinys ir prideda $50.00 Sk. A. paramai.

Židinio sekretorė s. Marija Kazakaitienė

Mums rašo

Jūsų žurnalas puikus!
Pagarba redaktoriui.

Algirdas Gustaitis
Los Angeles

Nugalėti blogį pirmiausia savyje

V. s. A. Saulaitis, S.J.

Įvairių tautų vaikystės pasakos, legendos ir padavimai pilni blogį vaizduojančių būtybių — baidyklių, raganų, milžinų. Kol vaikas neišsiugdęs savisąmonės, mitologiniai įvaizdžiai padeda blogį pasaulyje, aplinkoje ir pačiame savyje vaizdžiai sutelkti, išreikšti ir vardu pavadinti (o žinoti kieno nors vardą reiškia turėti galios suvaldyti ur teisęį vardinamąjį kreiptis). Vėliau, sulaukęs apie 15 m., jaunas žmogus sugeba atsietai apie dorą mąstyti, savo bei kitų elgesį moraliai suprasti.

Toks įvaizdis glūdi pavaizduojant Šv. Jurgį. Juk nesakysime vaikui, kad nėra slibinų, jeigu aplink save ir savyje jaučia pyktį, nesantaiką, pavydą, melagystę, neteisingumą, šiurkštumą, nesąžiningumą, neištikimybę siekiams ar įsitikinimams, netyrą širdį ar net blogą valią.

Šv. Jurgis, Anglijos globėjas, Lietuvos antrasis globėjas, taip mėgstamas liaudies mene, smogia neatšaukiamą nuosprendį prieš karalaitei bei visuomenei grėsiantį blogį, vaizduojamą žvėries pavidalu. Vaizdinys traukia ir drąsina žmogų, jog pikta galima nugalėti kilniu nusistatymu, ryžtinga veikla būti naudingu kitiems, sąžiningu sau.

Žinoma, kad romėnų karys Jurgis už tikėjimą gyvybę atidavė — daugiau vertino Kristaus mokymą negu savo gyvybę. Nors neišliko biografinių žinių, jaunuolis turėjo būti įspūdingas asmuo, jei jo vardas ir dvasinis palikimas reikšmingas po 1700 metų.

Galima saugiai manyti, jog Jurgis, romiečių valdininkams užkliuvo dėl to, kad nenorėjo svetimų dievų garbinti, tai yra, suvesti visą savo vertę tik į viešus drausmės reikalavimus bei pareigas, išore išreiškiamais smilkalais ar kitomis aukomis dievaičiams. Kario nusistatymas buvo platesnis ir gilesnis, nes jautė, tikėjo labiau sąžinės ir Dievo balsą, tartą per Jėzų Kristų.

Lygiai taip pat galime suvokti, kad Jurgis buvo krikščioniško taikingumo sekėjas. Kai Romos legionai buvo plačiai paskleisti, vien jų buvimas liudijo imperijos jėgą ir saugojo viešą tvarką. Pirmieji krikščionys ir krikščionija iki Kryžiaus karų laikų šio tūkstantmečio pradžioje laikėsi doros, pagal kurią buvo nuodėmė žmogų nužudyti net kare. (Viduramžiais, aišku, asmeninėje kovoje mažai žūdavo, o Bažnyčios vadovybė Europos srityse įvedė iki 150 bažnytinių privalomų švenčių, per kurias nebuvo galima kariauti, kad tik mažiau kraujo lietų). Visai tikėtina, kad Jurgis žuvo už tikėjimą, kurio dėsnis „nėra didesnės meilės negu savo gyvybę už kitus atiduoti". „Ką padarėte mažiausiajam mano broliui, man padarėte", — sako Jėzus.

Vienas esminių skautybės uždavinių — moderniais žodžiais „misija" — pagal steigėją Baden-Powellį yra suprasti ir sugyventi su skirtingų tautų bei kultūrų jaunimu, žmonėms ir tuo būdu praplėsti galimybes žmonijai taikingai, teisingai ir pagarbiai gyventi.

Šv. Jurgis

Lietuvių liaudies skulptūra

Lietuvos ... Biblioteka

ELENOS biblioteka

Mokytoja Petraitienė kasmet du kartus siūlydavo savo klasės mokiniams užsisakyti minkštais viršeliais knygą. Mokiniai iš mokytojos paruošto sąrašo galėjo pasirinkti, kurias tik norėjo. Petraitienė parūpindavo knygas visai pigiai. Knygų sąraše kiekviena buvo įdomiai aprašyta. Elena susidomėjo knygomis ir norėjo jų įsigyti. O mokytoja Petraitienė kaip tik norėjo, kad mokiniai pradėtų rinkti savo biblioteką. Elena užmiršo vakar motinos paprašyti pinigų už knygas ir žadėjo šį vakarą jai papasakoti apie knygų išpardavimą.

Bet Elenai buvo neramu. Ji negalėtų turbūt iš motinos gauti tiek, kad visoms jos pasirinktoms knygoms užtektų. Gal motina duotų dolerį ar du, o Elenai reikėjo septynių dolerių.

Mokiniai Petraitienei nešė pinigus už užsakomas knygas, o mokytoja į vieną krūvelę dėjo čekius, į kitą — žalius popierinius pinigus. Mokytoja šypsojosi ir džiaugėsi, kad mokiniai taip knygomis domisi ir namuose turės savo knygynėlį. Petraitienė — gera mokytoja, linksma, viskuo domisi, gyvai moko. Elenai mokytoja labai patiko ir ji džiaugėsi, kai mokytoja atkreipė į ją dėmesio.

Petraitienė apžiūrėjo visus mokinius ir paklausė: „Elena, ar neužsisakysi knygų?" „O taip", atsakė Elena, „žadu daug knygų užsisakyti". Mokytoja nusišypsojo ir pradėjo kitu reikalu užsiimti.

„Mes eisime į mokyklos biblioteką. Noriu jums parodyti naujų vaizdinių priemonių", paaiškino mokytoja. Mokiniai žąsele ėjo iš kambario. Elenutė pasiliko paskutinė net nejučiomis. Praeidama mokytojos stalą pastebėjo, kad pinigų krūvelėje viršutinis buvo penki doleriai. Elena paėmė penkinę ir greit į kišenę įsidėjo.

O dabar?

Kas dabar atsitiktų, jeigu:

1 Elena tais penkiais doleriais nusiperka knygas?
2 Elena penkinę sugrąžina ant mokytojos stalo, kai niekas nemato?
3 Elena $5 išleidžia kitam tikslui, ne knygoms?
4 Elena Petraitienei pasako, kad $5 rado ant grindų?
5 Elenai gėda ir ji $5 paslėpia savo spintoje namuose?
6 Elena mokytojai prisipažįsta paėmusi $5?
7 Elena savo motinai pasipasakoja ir motinos klausia, ką dabar daryti?
8 Elena mokytojai pasako, kad kažkas kitas $5 paėmė ir paprašė, kad kad Elena pinigus sugrąžintų?
9 Elena išrašo nepasirašytą raštelį „Gailiuosi, kad paėmiau $5" ir paštu pinigus mokytojai grąžina?

Jeigu būtum Elenos vietoje, ką dabar darytum?

„Žmogui nepatogu, jeigu jis pats viduje nesijaučia jaukiai" (Mark Twain)

****

ARAS

Kalnai ten dainavo, upeliai klegėjo
Šaly, kurioje aš gimiau.
Pušelės, kaip rūtos, lingavo nuo vėjo
Ir kilo aukščiau vis aukščiau...

Kaip būdavo gera po liepom šakotom
Pavargusią galvą priglaust,
Ar rytą auksinį palaukėm rasotom
Nubrist ligi žydro dangaus...

Ir šiandien tie patys kalneliai dainuoja,
Ir šiandien ten giedra, šviesu...
Tie patys upeliai, šilai, uogienojai,
Tik aš nebe ten jau esu!

Pašautas, kaip paukštis, kaip sužeistas aras,
Po svetimą kraštą plakuos
Ir vieno tetrokštu, o Viešpatie geras,
Numirt bent gimtinės laukuos!...

VIKTORAS ŠIMAITIS

VĖJAI

Senovės lietuviai vėją vadino įvairiais vardais. Pagal tai iš kurios pusės jis pūtė.

Austrinis arba Audenis, jei iš žiemryčių.

Ožinis, jei iš pietryčių.

Aulaukis arba Šaksninis, jei iš pietvakarių.

Suominis, iš žiemvakarių.

O pagrindiniai vėjai buvo:

Vėjapatis, Audropatis, Bangpūtys ir Gardėtis.

V. Giedra

Sutikau greituolį vėją
Prie vartelių vienąsyk.
- Kur tu, vėjau,
Bėginėjai,
Ką regėjai? - pasakyk.
Atsisėdo greitas vėjas
Su manim po berželiu ...
- Na, klausykis, -
Tarė vėjas, -
Ką papasakot galiu ...

Visąnakt su juoda varna
Aš miegojau kamine.
Suodžiai ištepė
Jai sparną,
Varna ištepė mane.
Ankstų rytą atsikėliau,
Kai dangus pradėjo raust.
Nuskubėjau,
Nustriksėjau
Į upelį nusipraust.

Šoka vilnys po nendryną,
Supa kvakančias varles.
Pelekiukais
Aukšlės trina
Užmiegotas akeles ...
Šlama, supasi
Upely
Ajerų stiebai aukšti:
- Ačiū, ačiū
Tau, vėjeli,
Kad pažadinai anksti ...
- Ačiū, ačiū
Tau, greitasis,
Kad išgainiojai rūkus, -
Taria dvi bitelės - sesės,
Nusišluostę
Sparnelius ...

Nusiprausęs, nuriedėjau
Švilpiniuodamas lauku.
Su žilvičiais
Pakalbėjau,
Pasisupęs ant šakų.
Nukračiau
Aš ryto rasą,
Žiedelius nubučiavau.
Sutaršytą
Beržo kasą

Rūpestingai šukavau.
O paskui -
Kai įdienojo,
Saulė kepino laukus,
Dainavau žaliajam gojuj,
Susikvietęs paukščiukus.
Jau šešėliai pailgėjo,
Saulė leidžias už kalnų.
Aš paukšteliams
Palinkėjau
Daug [illegible]
Vėl sušvilpęs,
Aš skrajoju,
Vėl aš linksmas ir smagus
O pievelėje
Margojoj
Mane šūkteli žmogus:
- Eikš čionai, gaivus vėjeli
Atplasnojęs iš toli.
Šiandien piovėme
Šienelį,
Išdžiovinki, jei gali ...

Ligi prietemos
Sušilęs,
Vėčiau pradalgius žalius. -
O ryte,

Anksti pakilęs,
Bėgsiu pas debesėlius.
Tegu jie į tolį plaukia,
Tegu lyja už kalnų.
Ne lietaus
Piovėjai laukia,
O šiltų šiltų dienų ...

Baigė pasakoti vėjas
Savo nuotykius linksmus
Ir dainuodamas
Nuskriejo
Per miškus, per kirtimus:

- Greitas vėjas esu,
Kur tik noriu -
Skrendu.
Virš miškų, debesų,
Sau kelius
Atrandu.
Giria žmonės mane,
Kad javus džiovinu,

Kad saulėtom dienom
Juos visus gaivinu.

- Greitas vėjas esu,
Numylėtas visų
Aš lėkiu,
Aš skubu,
Aš turiu
Daug darbų.

SKAUTŲ AIDO PELĖDŲ SKILTIS

vs. Halina Plaušinaitienė, j.vs. Dalia Sruogaitė, vs. Janina Mikutaitienė, vs. Nijolė Užubalienė

LIETUVIŠKOS DURYS

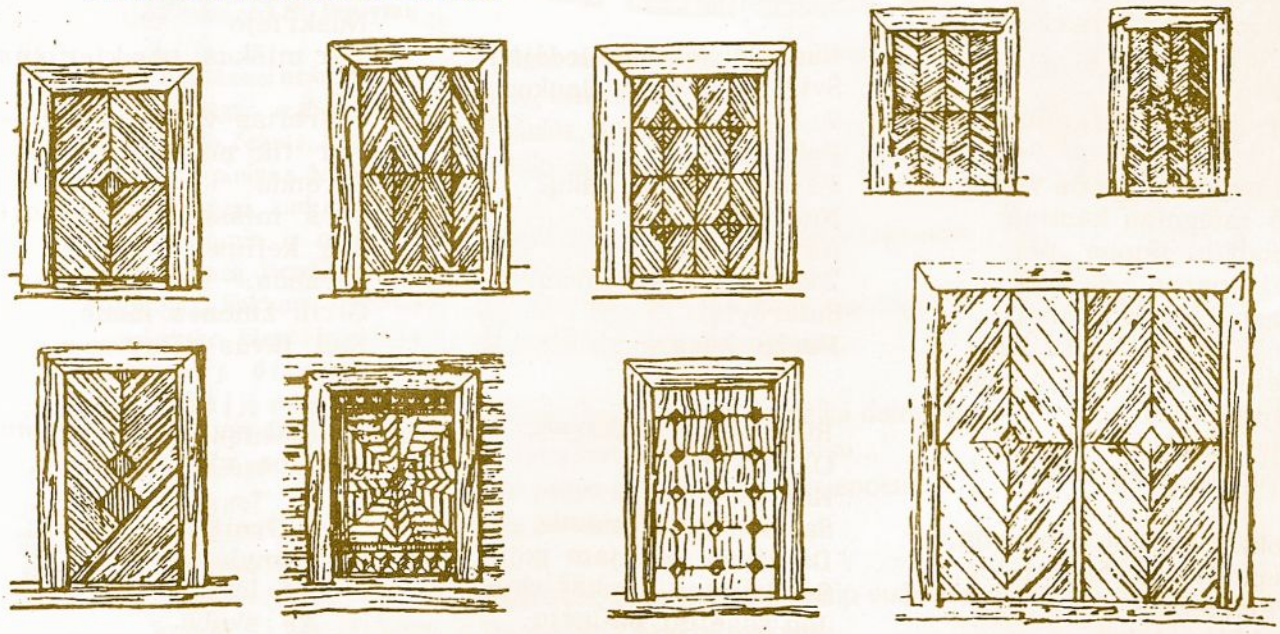

IŠ PRAEITIES

Šiaulių skautai 1930 metais

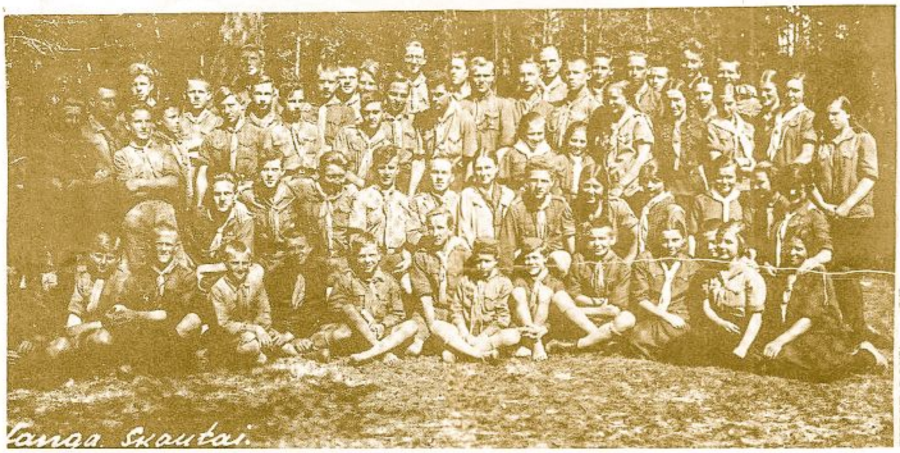

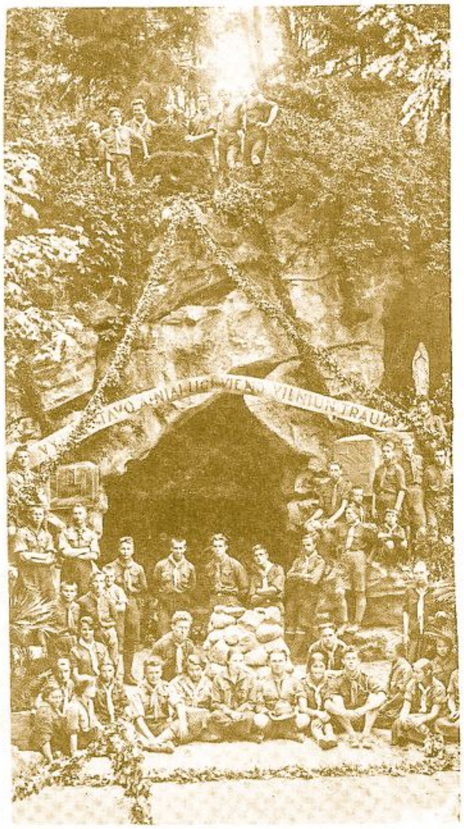

Šiaulių skautai Palangoje 1930 metais

1938 m. II-JI TAUTINĖ STOVYKLA

Atvyksta Lietuvos prezidentas Antanas Smetona. Sveikina skautišku saliutu. Tai įrodo kokį didelį pasitikėjimą skautais turėjo Lietuvos vadovai. Ir jie neapsiriko.

JONAS MACKEVIČIUS - NORD

KODĖL MEDŪZOS BE KAULŲ

(Japonų pasakėlė)

Susirgo jūrių valdovo duktė. Sujudino visą vandenyno dugną, vandenų žinys šaukė prityrusius gydyti aštunkojus ir tie atsidėję tyrinėjo karalaitę visomis aštuoniomis letenomis, ligonio kūną polipai apaugo — niekas nebegelbėjo. Jūrių valdovas buvo baisiai nusiminęs! Ne juokai — mylimiausia duktė bežūvanti. —

Pagaliau kažkas atsiminė seną jūrių burtininkę, gyvenančią oloje, po koralų medžiais, jos pakviesti išsiuntė daugybes pasiuntinių. Nenorėjo senė iš šiltos vietelės išeiti, bet kaip galima neklausyti valdovo įsakymo?

Tris dienas ir tris naktis sėdėjo burtininkė prie sergančios jūrių karalaitės lovos: visaip mėgino ją gydyti. O naudos jokios. Blaškosi karalaitė perliniame savo guolyje, šviesiai žalius plaukus išsklaidė į visas šalis, rausvą burnytę pravėrė ir dejuoja tyliai. O jos akis lyg migla aptraukė.

Tik ypatingais burtais pavyko senei patirti būdas, kaip galima išgelbėti karalaitė. Vaistai nepaprasti, ypatingi — reikią, girdi, gauti šviežių beždžionės kepenų ir jomis karalaitę maitinti. Tada pasveiks. Susirinko visas valdovo dvaras pasitarti, kaip gauti beždžionės kepenų? Dalykas keblus: reikia siųsti geras diplomatas, kad įviliotų beždžionę į vandenyno dugną.

Ilgai buvo tartasi ir nuspręsta siųsti medūzą: ji tokius dalykus gerai išmananti! Priplaukė medūza prie pat kranto. Ji mato, kad kokoso palmės auga, o jose sėdi beždžionės ir žiūri, kaip auksu žėri saulėje vandenyno paviršius.

Tylu, gera aplinkui, svajonės ima...

Ėmė medūza kalbinti arčiausiai sėdinčiąją beždžionę; ji kalba apie šį, apie tą, apie gerą orą, o paskum staiga klausia:

— Ar daug čia turit kokoso palmių su riešutais?

— Kur čia bus daug! — sako beždžionė, — tie medžiai visi nuėsti, dabar reikia spraustis prie pat kranto. O gyvenam mes štai ten, tolokai ir letenėle mostelėjo į akiratį. Tolimas mums kelias.

Medūza užjausdama pasipliuškino vandenyje.

— Ai, kaip sunku tau gyventi, beždžionėle!

— Sunku, medūza, teisingai tu kalbi!

Abi nutilo ir susimąstė.

— O aš, beždžionėle, žinau gerą vietelę šitame mūsų vandenyne... Tai bent kokoso riešutai — ne tik palmėse, bet tiesiog kiekviename krūme auga.

Sujudo beždžionė.

— Oi, medūza, o kur yra tokia vieta? Ir kaip ten nuvykti?

— Ką gi, kaip matau, tu — gera beždžionė. Sėsk — nuvešiu į tą vietą!

Bematant susitarė. Atsisėdo beždžionė medūzai ant nugaros ir nuplaukė. Kaip ilgai jos plaukė, sunku pasakyti, bet, apsidairiusi, medūza išvydo, kad keleivei nebėra kur pabėgti. Ji nebeišskentė ir pa-

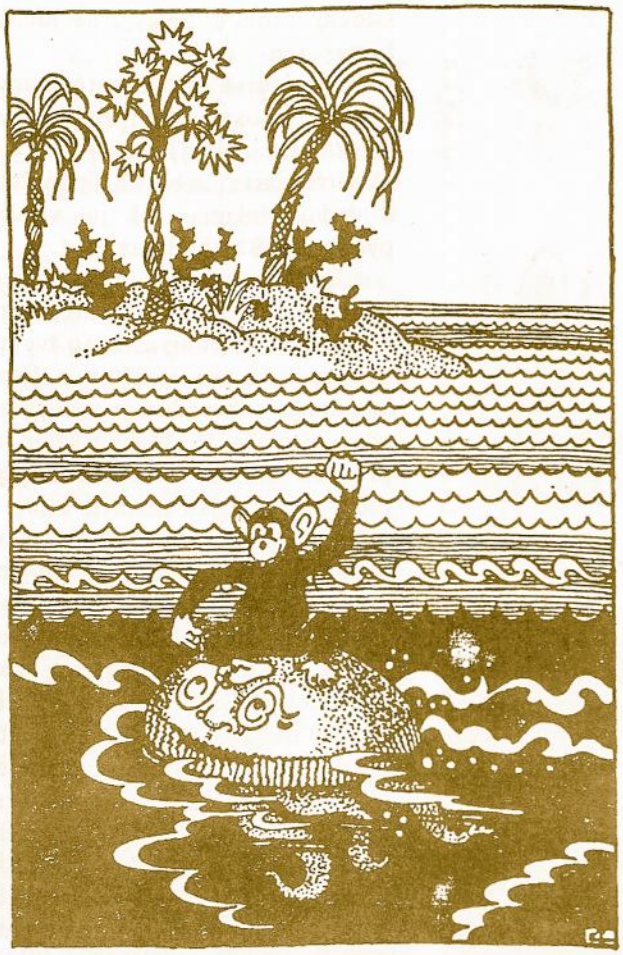

Atsisėdo bezdžionė medūzai ant nugaros ir nuplaukė.

Graf. E. Totlebenaitės piešinys

pasakojo apie sergančią karalaitę ir apie reikalingus vaistus. Vos beždžionė suvokė visą reikalą, iš baimės ėmė jai akys raibti! Tačiau greit susivaldė ir ėmė galvoti, kaip čia išsisukus? Suplojo ji delnais ir sako:

— Kokia tu, iš tiesų, medūza, neišmanėlė! Kodėl tu anksčiau man to nepasakei? Juk kepenų aš visai neturiu!

— O kur jos?

— Kur jos bus buvusios! Medyje džiūsta! Aš kiekvieną dieną išimu ir praplaunu, kad nesugestų. Suk greit atgal — reikia jos pasiimti, jei tavo karalaitei taip prireikė!

Tai tau ir išdaiga! Nuplaukė medūza atgal prie kranto. Beždžionėlė iššoko į krantą ir per vieną akimirksnį įsluogė į pačią palmės viršūnę. Kiek palaukusi, medūza klausia:

— Na, ar tu greitai?

O gudrioji beždžionėlė tik spiovė į savo apgavikę ir ėmė riešutais svaidyti. Nuplaukė medūza, susigėdusi, atgal be žadėtųjų vaistų. Kada jūrių valdovo rūmuose sužinojo visą tą istoriją apie beždžionės kepenas, baisiai supyko dėl medūzos kvailumo. Ėmė ją mušti, kol visus kaulelius vargšei sulaužė.

Nuo to laiko medūzos gyvena be kaulų.

UŽDAVINIAI

1 A	N	T	R	A	S					
2 A	N	T	I	S						
3 A	N	K	L	O	J	Ė	M			
4 A	N	T	A	N	A	S				
5 A	N	T	R	A	D	I	E	N	I	S

1. Kuris pirštas iš eilės yra rodomasis?
2. Naminis paukštis.
3. Kuo apsiklojame?
4. Vyro vardas.
5. Savaitės diena.

Visų žodžių pirmosios trys raidės yra vienodos.

****

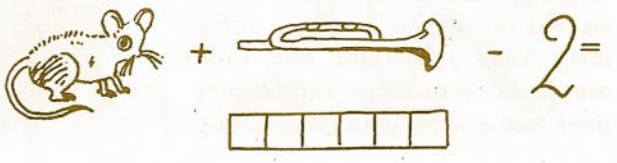

JONINĖS
Šv. Jono krikštytojo diena

birželio mėn. 24 d.

Jonines švenčia Lietuvoje, švenčiame ir mes, išeivijoje. Jau seniai į JAV atkeliavę lietuviai tą dieną ruošdavo „piknikus" — iškylas į gamtą, kur užkandžiaudavo, linksmindavosi, kūrendavo laužus.

Skautai taip pat stengiasi tą dieną išvykti iš miestų, iškylauti gamtoje ir šiek tiek atkurti joninių tradicijas. Dažniausiai pasitenkinama vakariniu laužu, dešrelių kepimu, žaidimais ir dainomis.

Retai jau pagalvojama, kodėl būtinai per jonines vykstama į laukus ar miškus, kodėl kūrenamas laužas... Dar rėgis, prisimenama, jog joninių naktį ieškomas paparčio žiedas... Tik iš kur kilo šie papročiai, tradicijos — jau nukeliavo gilion užmarštin.

Todėl nors trumpai prisiminkime.

Lietuvos istorikas, tautos gaivintojas, rašytojas Simanas Daukantas (1793-1864) kone prieš 200 metų rašė, jog senovėje lietuviai tikėję, kad dabar švenčiamoj Šv. Jono dienoje PERKŪNAS (vyriausias lietuvių dievas) išleido (sutvėrė) žmones ir visus kitus gyvius į pasaulį tokiu metu, kada yra vasara, šilta, kada oras jaukus ir malonus, kad žmonės prieš žiemą spėtų prasigyventi. Taip pat „dėl didesnės dar globos įdavęs tai šeimynai ugnį, idant šildydamos kutintumės" (maitintųsi). Užtai žmonės ir šventė tą dieną, dėkodami dievui Perkūnui už suteiktas gėrybes.

Kiti mūsų tautotyrininkai išįvairių šaltinių surinkę žinias apie joninių šventę, taip sako:

Tai vidurvasario šventė, kurios svarbiausios apeigos buvo atliekamos joninių išvakarėse. T.y. „kupoliavimas" arba vaistingų žolių ir gėlių rinkimas, iš jų vainikų pynimas, laužų kūrimas ir t.t.

Buvo tai linksmiausia, maloniausia vasaros šventė, kurią vadino dar **kupolių** ar **rasų** švente. Dienos tada yra saulėtos ir šiltos, augmenija subrendusi ir visa gamta pilna gyvybės. Po joninių saulė jau pradeda atitolti, dienos trumpėja, todėl norint ilgiau išlaikyti saulę — gyvybės šaltinį — būdavo stengiamasi padėti jai šviesti. Joninių naktį pačiose aukščiausiose apylinkės vietose būdavo kūrenami laužai, ir jie turėdavo degti visą naktį, iki saulės patekėjimo. Ant ilgų karčių (lazdų) būdavo iškeliamos uždegtos smalinės statinaitės arba senų ratų stebulės (ratų dalys), kad apšviestų laukus ir javus, kad apsaugotų derlių nuo visokių pavojų bei užbūrimų. Pagarba saulei, kreipimasis į ją matyti ir iš dainų, dainuojamų prie laužo joninių naktį, pavyzdžiai:

Ein saulelė aplinkui dangų,
Ei kupoliau kupolėli,
Aplinkui dangų mėnulio kelti.
Ei kupoliau kupolėli.

Kelkis, mėnuli, kelkis šviesiausias,
Oi kupoliau kupolėli,
Jau aš šviesi seniai kėliausi,
Oi kupoliau kupolėli.

Jau nušviečiau visą svietą,
Oi kupoliau kupolėli,
Seną, jauną, mažą ir didį,
Oi kupoliau kupolėli.

Joninių apeigos buvo lydimos dainų. Dainuodavo jaunimas, laužus degindamas, dainuodavo merginos, vainikus upėmis plukdydamos.

Manyta, kad augalų dvasia vasarą laikosi žolių-gėlių pumpuruose, kurie vadinami „kopoliu",

„kukoliu“, „kupoliu“ ir kt. Ypač buvo branginamos vaistinės ramunėlės. Iš jų ir kitų gėlių — devynių rūšių žolynų merginos pindavo vainikus. Tie žolynai turėję didelę gydomąją galią, taip pat jais galima buvo apsisaugoti nuo piktų dvasių, ypač raganų. Tikėta, kad raganos ir piktosios dvasios joninių naktį ant Šatrijos, Rambyno ir kitų kalnų puotaudavo, triukšmaudavo. Ir žolelių rinkimas atsispindi dainose:

Š paskinsiu tas žoleles,
Aš sudėsiu į kvietkeles,
Kupoliau, šventas Jonai.

Tos žolelės yr naudingos
Ir sveikatai reikalingos,
Kupoliau, šventas Jonai.

Beje, vaistingosios žolelės, senovės žmonių įsitikinimu, gydomosios galios turinčios tik ligi joninių dienos.

Vainikais merginos puošdavo stebulių kartis, jais apkabinėdavo vartus, klojimus, o vėliau ir laukuose pastatytus kryžius. Visa tai buvo daroma norint apsisaugoti nuo įvairių piktybių, blogų dvasių, raganų.

Tačiau vykdavo ir linksmesnių dalykų — burtų. Merginos mesdavo vainikus per petį į užpakaly stovintį medį: iš kelinto karto vainikas užsikabina už šakų, už tiek metų ji ištekės. Plukdydavo vainikus ir vandeny, pavadindamos juos merginų ir vyrukų vardais. Kurių vainikai susidurdavo, tie susiporuos.

Jaunimas ėjo aplink laužą ratelius, dainuodavo, pavieniui ir poromis susikibę šokinėjo per ugnį, tikėdami gausią stiprybės ir sveikatos. Sveikatos tikėdami per laužą šokinėjo ir suaugę. O jei jaunai porai pasiseka peršokti nepaleidus rankų, tai jiedu tais metais susituoksią.

Padavimas apie stebuklingą paparčio žiedą, kuris težydįs joninių naktį, sako: kas tą žiedą atras, viską sužinos ir praturtės.

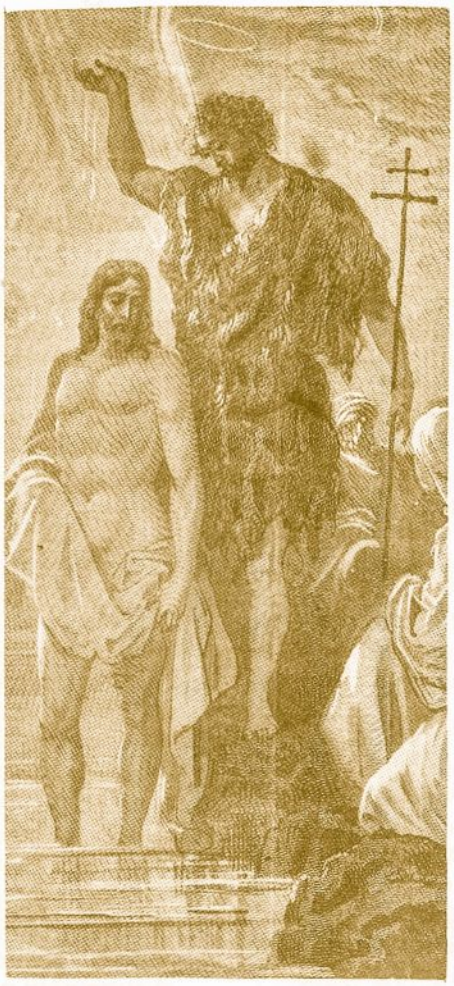

Šv. Jonas Krikštytojas krikštija Kristų

Paparčio žiedo ieškoti reikia eiti vienam į mišką, skintis per giliausius tankumynus, kur nebegirdėti jokių žmonių ir gyvulių balsų. Bet paparčio žiedą sunku rasti, nes jis žydi tik vieną akimirką, o jį saugoja piktosios dvasios. Ieškotojus gąsdina baidyklės, jos kaukia, staugia, pasiverčia gyvatėmis, piktais žvėrimis. . . Paparčio žiedo ieškotojas papartyne šermukšnio šaka, šventinta kreida ar kitu šventu daiktu apsibrėždavo trigubą ratą. Jo vidury patiesdavo šilkinę skarelę ar drobulę ir atsisėdęs laukdavo. Nuo visų piktųjų dvasių jį saugojęs tas apibrėžtas ratas, į kurį tos dvasios bijodavusios įeiti. Tik jam negalima buvo nusigąsti ir nusigręžti, nes tuo momentu dvasios pagriebdavo tik ką pražydusį žiedą.

Radęs paparčio žiedą, žmogus įsipjaudavęs dešinės rankos mažąjį pirštą ir žiedą įdėdavęs į žaizdą. Toks žmogus tapdavęs labai laimingas.

Panašių ir kitokių pasakojimų apie paparčio žiedą yra daugybė. Jos rodo lietuvių žemdirbių amžiną veržimąsi į geresnį, sveikesnį ir laimingesnį gyvenimą, į šviesesnę ateitį.

Vasarą iškylaudami skautai galėtų iškylą pavadinti Joninių vardu, prisiminti čia aprašytus papročius ir juos papasakoti jaunesniems. Pagal tuos papročius lengvai galima sukurti vaidinimėlius prie laužo. Tuo būdu ši iškyla-šventė taptų prasminga.

Sudarė jvs J.S.

Panaudota literatūra

Lietuvių enciklopedija (Boston) IX t.
Lietuvių tautosakos apybraiža (Vilnius 1963)
Simanas Daukantas: Būdas senovės Lietuvių kalnėnų ir žemaičių (Čikaga 1954)
P. Dundulienės: Lietuvių etnografija (Vilnius 1982)

LIETUVA - LAISVA... VERGIJOJE... VĖL NEPRIKLAUSOMA

Maironio laužą prisiminus

A. Zubras

Šiltą birželio pabaigos vakarą skautų stovykloje laukėm atvykstant šefo, Respublikos prezidento Antano Smetonos. Jau rytą sužiņojome, kad mirė Maironis. Numatyta buvo šefo garbei laužas, o dabar uždavinys kitoks: didžiojo Maironio mirtis apvertė viską aukštyn kojomis. Laužas tat Maironio garbei. Pavedus stovyklos viršininkui v. s. V. Šenbergui, su savo adjutantu ps. V. Bražėnu ėmiausi darbo. Paskubomis iš Maironio kūrybos be jokių knygų sukūrėm montažą „Bundanti Lietuva". Brolis adjutantas prakaituodamas mokė Maironio žodžiams pritaikintų ir sukomponuotų melodijų. Ir taip iki pavakario susidainavo šiaip taip aplamdytas (tuo metu mums atrodė net labai geras) vyriškų balsų choras. Švelniųjų balselių trūko. Jos mat Lietuvoje anais laikais niekad arti brolių nestovyklaudavo: griežtosios jų vadovės parinkdavo vietą kur nors visiškai kitame svieto pakraštyje.

Atvyko pagaliau ir aukštasis svečias, lydimas adjutanto pulk. Šachmano ir vyriausio skautininko pulk. J. Šarausko. Susitikimas tačiau nebuvo nei linksmas, nei triukšmingas: gedulas aiškiai buvo matyti ne tik iš svečių veidų, bet ir iš judesių. Dabar ir jaunieji stovyklautojai pajuto, kad nepaprasta mirtis yra įvykusi ten už miško, Kaune. Nuleidom vėliavą. Maironį čia teprisiminėm tik tiek, kad prieš „Marija, Marija" buvo pasakyta mintimis nusikelti prie giesmės autoriaus karsto. Sekė tyli vakarienė kartu su svečiais, o po to laužas.

Viliui Bražėnui diriguojant, prieš užkuriant laužą sugiedojom „Kur bėga Šešupė, kur Nemunas teka", o liepsnai pasirodžius nuskambėjo „Lietuva brangi". Broliams tyliai niūniuojant ir deklamuojant, grįžome į kunigaikščių Lietuvą, į Trakų garbingąją pilį. Daugumas tai posmai iš „Jaunosios Lietuvos". Man teko žodžiais užpildyti tarpus tarp dainų, niūniavimų ir deklamacijų. Trumpai prabėgom su Maironiu per visą priespaudos laiką iki tautinio ir valstybinio atgimimo. Kažkaip žiūrėdamas į malonų ir susikaupusį Antano Smetonos veidą, išdrįsau vienoje vietoje ir jį pakviesti į laužo programą. Tariau: „Apie Maironį aš težinau iš knygų, pažinau jį Rotušės aikštėje tik iš matymo. Mūsų šefas kartu gyveno su juo, kartu kėlė ir kūrė Lietuvą, net Maironio pastogėje kelerius metus buvo prieglobstį radęs. Tegu jis mums prataria apie didįjį poetą ir kunigą!" Šyptelėjo Smetona, atsistojo iš savo velėnų minkštasuolio ir prakalbėjo. Baigiamieji jo žodžiai:

„Mes rimti ir susikaupę šiandien, nes didelio tautos vyro širdis nustojo plakusi. Maironis tačiau nemirė ir nemirs, kol jo dainą dainuos lietuvaitės, kol jaunuoliai deklamuos jo eilėraščius, kol tauta gyvens Maironio dvasia. Jūsų šis laužas kursto vilį ateičiai".

Po jo kalbos skautai, lyg pažadinti iš gedulo, užtraukė linksmą ir galingą „Jaunimo giesmę":

- Užtrauksim naują giesmę, broliai,
Kurią jaunimas tesupras!

Su šia giesme, pamatėm, ir svečių veidai prašvito, pralinksmėjo ir mūsų pačių. Jautėm, kad įveikiam mirtį. Gyvenimo ratas suksis, tegu ir kitais rūbais, bet jei tik Maironio pėdomis, tai vis lietuvišku keliu, lietuvių tautos idealų nužymėtu. Laužą baigėm Maironio posmu:

Ramios, malonios vasaros naktys;
Medžio užmigęs nejuda lapas;
Viskas nutilo, viskas nurimo,
Vienos tik žvaigždės mirkčioja, dega.

Gavau pylos iš v. s. Juozo Šarausko: kaip aš drįsęs be niekur nieko, be atsiklausimo išprovokuoti šefą ir įjungti į laužo programą. Pasivedęs mane į šalį, aštriai išmetinėjo vyriausiasis skautininkas. Bet Smetona arba nugirdo, arba suprato. Staiga ir jis prie mūsų:

„Tai bari vadovą! Padėkot turėtum už gražų laužą. Jei skautai per vieną pusdienį paruošė tokią gerą programą be knygų ir dainavimo mokytojų, tai kodėl jiems šefas negalėtų pagelbėti. Aš taip ir maniau, kad skautai pakvies mane žodžiui apie Maironį, tik kur ir kada, tai jų reikalas."

Ir čia Smetona paspaudė man ranką, o vyriausiam skautininkui paplojo per petį. Tai buvo 1932 m. birželio 28 d. naktį Neries pakrantės miške, netoli Karmėlavos.

Kitos dienos vakarą su tuntininku v. s. Šenbergu buvom pakviesti į žydų skautų laužą. Jie stovyklavo tame pačiame Karmėlavos pušų miške. Jų skautininkas paprašė mane, atidarant laužą, pakalbėti apie Maironį. Tą trumpai padariau. Tolimesnė laužo programa ir dainos buvo hebrajų kalba.

Jonas Mačiulis Maironis buvo gimęs 1862 m. Daug metų buvo Kauno kunigų seminarijos rektorius ir Kauno V. D. universiteto teologijos - filosofijos fakulteto profesorius. Svarbiausias tačiau jo vaidmuo tai tautinio atgimimo laikais. Tuo metu išryškėjo jis, bene J. Ambrazevičiaus žodžiais, kaip kenčiančios ir kovojančios Lietuvos romantikas poetas. Ir antrosios leninistinės - marksistinės Maskvos okupacijos dešimtmečiais lietuvius dvasiškai jungė Maironio giesmė „Lietuva brangi", virtusi neoficialiu tautos himnu.

"Pasaulio Lietuvis" 1922 - gegužė

TAU, VADOVE

SIELOVADOS gamtoje dėsniai

Sielovada —

1 — ugdo katalikiškai krikščionišką tikėjimą keturiose srityse: asmenims tikinčiojo, tikinčiosios brendimas; liturgija ir malda; krikščioniškų santykių ir bendruomenės išgyvenimas; krikščioniškos tarnybos nuotaika ir darbeliai;

2 — pripažįsta ir ugdo tikėjimą kaip visą gyvenimą trunkantį vyksmą;

3 — ugdo ir pabrėžia gamtos reikšmę kaip Dievo kūrybingos meilės ženklą ir išskirtinę aplinką lavintis bei brėsti. Sielovados užsiėmimai gamtoje yra priemonė, padedanti dalyviams, dalyvėms išgyventi ryškius, priklausomybę vienas kitam ir asmeninę atsakomybę už visą kūriniją;

4 — gerbia vystymosi poreikius, veiksmingai prisitaikydama protinio, dvasinio jausmų ir kūno vystymosi tarpsniams, kuriais asmens supratimas ir branda tikėjime palaipsniui brėsta.

5 — jautri visuomeniškiems ir kultūriniems poveikiams, prisitaikydama prie kultūrinio daugialypiškumo, prie skirtingų grupių reikalavimų ir prie asmenų su savitais poreikiais;

6 — rūpinasi mokymosi per veiksmą, darbelius, pratimus, veiklų dalyvavimą;

7 — parūpina įvairių progų bendruomenę išgyventi ir šiuos pergyvenimus apmąstyti tikėjimo ir Jėzaus mokymo šviesoje;

8 — gerbia, palaiko ir skatina žmones pačius būti savo brandos tikėjime veikėjais pagal savo amžių ir subrendimą. Kur tik įmanoma, įtraukia bendraamžius į sielovadinę tarnybą, kad vienas kitą paremtų, savo poreikius atpažintų, šioms reikmėms tinkamas programas planuotų ir užsiėmimus įvertintų;

9 — panaudoja įvairias programas, aplinką, darbotvarkes, medžiagą, mokymo(si) metodus.

10 — veiksmingiausia kai vykdoma sutartinai visuotinės sielovados rėmuose.

11 — pripažįsta bendrines stovyklavimo gaires bei nuostatus apie stovyklų bei užsiėmimų saugumą ir kokybę.

DIEVO BUVIMAS

VIEŠPATS ATEIS

— Jis mus išlaisvina —
— Jis atima mūsų nuodėmes —
— Jis mums duoda naują gyvybę —
— Jis pats yra mūsų duona —

VIEŠPATS JĖZUS TIKRAI ATEINA

— šiandien visi supraskime (žinokime) —
— mus išgelbėti ir mus apšviesti —
— atidarykime duris, atverkime širdis —
— parodyti savo šlovės garbę pasauliui —
— kaip karalius valdys pasaulį teisingai —
— ir išgelbsti mus iš visų nelaimių —

NES DIEVAS BUVO SU JUO

— Dievas buvo Jėzuje. Jėzus gydė ligonius —
— Jėzus paguodė nuliūdusius —
— Jėzus ramino kenčiančius —
— Jėzus atleido nusidėjėliams —
— Jėzus mylėjo vaikus —
— Jėzus mokė savo draugus —
— Jėzus mirė ir prisikėlė už mus —
— Jėzus atleido mums —
— Jėzus mums duoda naują gyvybę.

MES PRISIMENAME JĖZŲ

— Jėzus vaikščiojo su draugais, dirbo su kitais, kalbėjosi su kaimynais, juokėsi su vaikais, stebėjo praskrendančius paukščius, galvojo apie gyvenimą ir svajojo apie ateities rytojų —

— Jis žinojo apie visas tautas ir kalbėjo apie Dievą, kuris visus žmones myli; o kai taip kalbėjo, jo tėviškės žmonės norėjo jį užmušti —

— Jis manė, kad žmonės svarbesni už taisykles; bei kai šventą dieną padėjo aklam žmogui ir pamaitino savo mokinius, religiniai vadovai supyko —

— Jis svajojo apie šventovę, kuri būtų žmonės pasišventę Dievui, o kai jis išvarė blogus prekiautojus, kunigai planavo jo mirtį —

— Jis vaikštinėjo kaip visi, dirbo paprastą darbą, suartino nepažįstamus žmones, laimino vaikus, mokė ir gydė, kur tik nueidavo —

— Aklieji praregėjo, luošieji vaikščiojo, kaliniai rado laisvę ir vieniši žmonės išmoko mylėti; vargšai išgirdo gerąją naujieną, nusidėjėliams jis atleido —

— Jis priešinosi negeriems vadovams. Valdžia ir šventyklos vadovai atsiliepė, prikaldami prie kryžiaus. Jis mirė skausminga mirtimi, prašydamas Dievo palaimos piktiesiems, o kryžius tapo išganymo ženklas.

MŪSŲ STOVYKLA TAU PRIKLAUSO

— Viešpatie, mūsų Dieve, vaikštai mūsų stovykloje —
— Keturiasdešimt dienų nenorėjai kitų namų, tik šventosios palapinės dykumoje —
— Ir atsiuntei savo Sžnų Jėzų gyventi tarp žmonių —
— Apsigyvenk, Viešpatie, savo stovyklautojų tarpe, nes
— Ir apsaugok visus nuo kūno ir dvasios pavojų, nes —

VIEŠPATS YRA VISAI ARTI

— Džiaukimės ir džiūgaukime —
— Džiaukitės, visi krikščionys, džiaukitės giliai —
— Prie kiekvieno, kuris jo laukia ir jį myli —
— Todėl darykime gera ir neškime džiaugsmą —

DIEVAS YRA SU MUMIS

— Aš nieko nebijosiu —
— Jis duoda mums savo gyvybę —
— Dievas duoda mums savo meilę —
— Dievas duoda mums tėvelius —
— Dievas duoda mums gerų draugų —
— Jėzus sako: Esu su jumis visados —
— Kai esame vieniši ir nuliūdę —
— Kai mums reikia draugo —
— Kai esame linksmi ir viskas gerai sekasi —
— Dievas yra arti mūsų —

ŠVĘSKIME DIEVO BUVIMĄ MŪSŲ TARPE

— Dievas yra čia, Dievas pas mus dabar,
Šlovinkime jį nauja giesme —

— Be didelių vargonų, be garsių chorų
kurkime šlovės giesmę mūsų Dievui —

— Visa gamta atspindi jo didybę,
Jūra ir jos gyviai, vėjas, kuris medžius laužo —

— Debesų ir žemės gyvūnai, kalnai iškilę iki debesų,
upės ir ežerai, pilni švaraus vandens —

— Planetos ir žvaigždės, kurios naktį šviečia,
ir visa kūrinija parodo Dievo grožį ir didybę —

— Iš genties turime, ką žmogaus rankos pagamino:
erdvėlaivį, kompiuterį, meną, architektūrą, muziką ir literatūrą —
— Kur tik pažiūri, matai Dievo galybę,
visur matosi Dievo buvimas —

DUOK MUMS SAVO ŠVENTĄJĄ DVASIĄ

— Mūsų širdims ir mūsų protams,
kad pasirinktume tai, kas teisinga —

— kad žinotume, ką pasirinkti ir ko atsisakyti,
ką daryti ir ko nedaryti —

— apšviesti mūsų mintis, sustiprinti valią,
parinkti teisingą kelią ir jo laikytis iki galo —

— apvalyti mūsų mintis nuo blogų ir neskaisčių minčių,
pripildyti širdis kilniais ir gražiais troškimais,
mūsų gyvenimus — išmintimi ir tarnyba —

— atverti tavo knygos puslapius,
išmokyti mus kaip turėtume melstis
ir praturtinti mūsų gyvenimą jos dovanomis —

— per Kristų, mūsų Viešpatį.

PADĖK MUMS, VIEŠPATIE

— šią dieną smagiai ir nuoširdžiai su draugais praleisti —
— gyventi, kaip skautai/ateitininkai turėtų gyventi —
— galvoti ir daryti tai, ką savo įžodžiu pažadėjome —
— dirbti ir džiaugtis, žaisti ir stengtis —
— būti drąsiais, ištikimais, draugiškais ir maloniais —
— nebijoti ir pasitikėti tavimi —
— dalyvauti tavo Sūnaus karalystės darbuose —

PALAIMINK, VIEŠPATIE

— visus, kurie su vaikais dirba —

— mokytojus, kurie moko savo gyvenimu ir savo žodžiais —

— vadovus ir vadoves, kurių tarnyba praturtina jaunų žmonių gyvenimą —

— tėvus ir motinas, kurie tarp visų kasdienių užsiėmimų skiria laiko vaikus pamokyti apie tavo meilę —

— visus vienišus ir nelaimingus vaikus, kad tavo meilė juos palaikytų, kai meilės namuose per mažai —

— visus savo vaikus, kad jie augtų ir bręstų kūnu ir išmintimi žmonių ir Dievo akivaizdoje.

VIEŠPATIE, ESI GAILESTINGAS (apie mirusiuosius)

— Dieve, tu esi amžinas, tu visuomet geras —

— Padėk mums prisiminti, kad tik tu žinai, kiek ilgai gyvensime —

— Tegul tavo Šventoji Dvasia visą gyvenimą mus veda šventai ir teisingai gyventi —

— Tada, tarnavę tau Bažnyčios draugystėje stipriu tikėjimu, gyva viltimi ir meile visiems —

Vyr. skautei Lidijai Stroputei „Gabijos" draugovės suruošto mergvakario dalyvės ir jų tarpe Lidijos sužadėtinis Darius Polikaitis.

Nuotr. **Nidos Bichnevičiūtės**

IŠLEIDŽIANT SESELĘ Į MARTELES

Praėjusį mėnesį, „Aušros Vartų" tunto „Gabijos" vyr. skaučių, draugovė, vadovaujama ps. Julijos Valaitytės-Dzidolikienės, suruošė mergvakarį savo narei vyr. skautei Lidijai Stroputei.

Skautiškos draugystės peržengia tuntų ribas, todėl buvo pakviestos vyr. skautės ir gintarės iš „Kernavės" ir „Nerijos" tuntų. Dalyvavo ir Lidijos mamytė Rasutė Stropienė, Lidijos sužadėtinis Darius Polikaitis, jo mamytė Irena Polikaitienė ir sesutė Rima.

Senovėje lietuviai neskubėjo tuoktis. Vyrai vesdavo tik prieš trisdešimtuosius metus. Anksti vesti nesveikas dalykas — reikia medžiaginių sąlygų-ne vien paminčių ir meilės. Jaunosios, vadinamos nuotakos, pačios neieškojo sau turtingų vyrų ir negeidė jų turtuose. Savo kraičiu jos galėdavusios aprengti ne vieną šeimą, bet tris ar keturias.

Lidija ir Darius abu labai veiklūs lietuviškoje visuomenėje: lankė ir baigė lituanistines mokyklas, aktyviai reiškėsi jaunimo organizacijų veikloje. Lidija dirba su skautais, o Darius su ateitininkais. Buvo natūralu vienam kitą dažnai matyti, stebėti, kartu dainuoti, kalbėtis ir žaisti.

Piršlybos, lyg derybos, reikalingos tarpininko-ės. Šio vakaro „piršlė" — psl. fil. Alida Vitaitė. Buvo suvaidintos senovinių piršlybų apeigos. Pavyzdžiui: Piršlys, atkimšęs butelį, laikinai ji užkemša rūtų šakelėmis ir pastato ant stalo. Po to laukia mergaitės ženklo. Jei mergaitė prieina, ištraukia rūtas iš butelio, įpila taurelę, pati išgeria ir paduoda berneliui, tai ženklas, kad ji norėtų už jo tekėti, arba, kad jis jai patinka. Bet mergaitė to nedaro, kol motina nerodo pritarimo ir jos neparagina. Mergaitės paduotą taurelę, jaunasis vyras išgeria į piršlio sveikatą. O piršlys į motinos ir paskui į tėvo.

Vakarynos yra jaunųjų atsisveikinimas su savo amžiaus draugais. Kartu su Lidija dainavome dainas, pynėme jai kasytes ir rūtų vainikėlį, vaišinomės. Taip mes atsisveikinom su mūsų mylima drauge Lidija.

Linkime jai ir Dariui daug džiaugsmo ir saulėtų dienų.

Nida Bichnevičiūtė

SUDĖTINGOS VIRTUVĖS

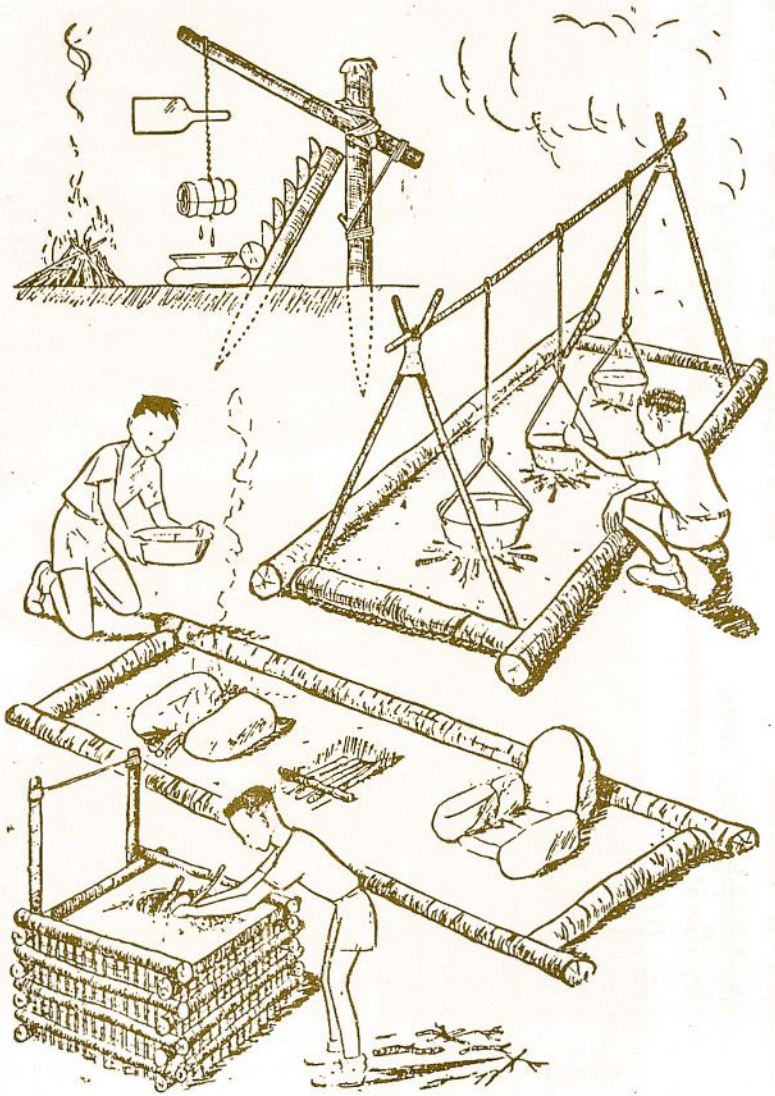

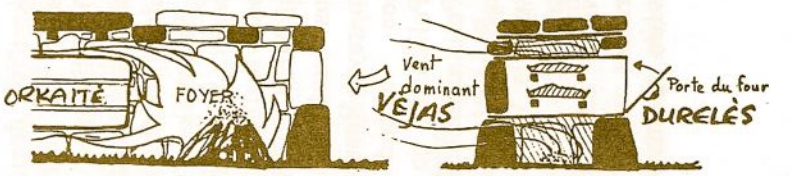

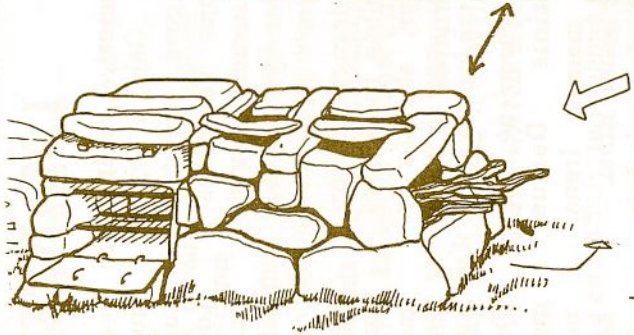

AKMENŲ AR PLYTŲ KROSNIS

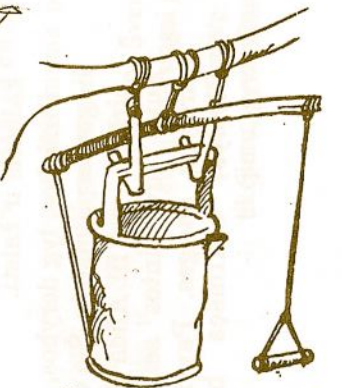

VIRTUVĖS VANDENILIS

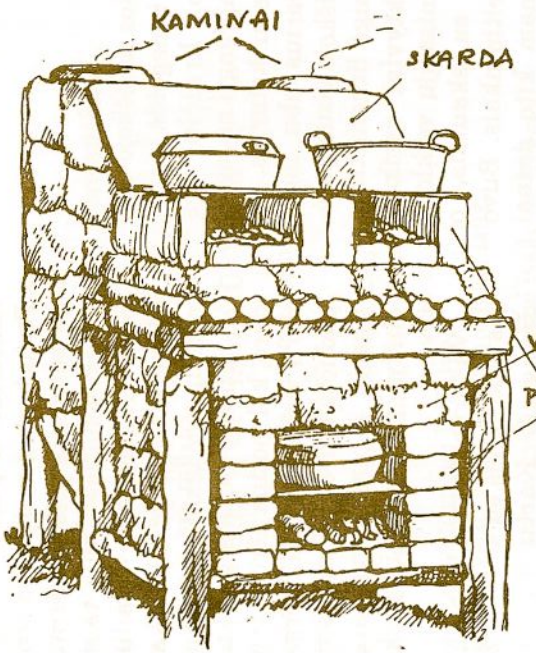

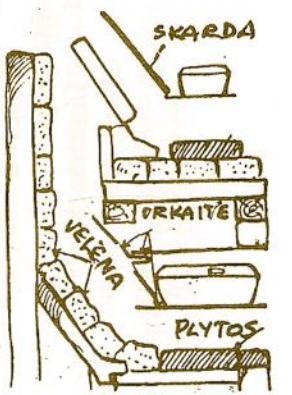

SKAUTIJOS KELIU

Laima Žemaitytė
Los Angeles

Atsimenu vaikystę Los Angeles, kada mūsų šeima keletą kartų keitė savo gyvenvietes ir aišku, aš turėjau kiekvieną kartą keisti savo mokyklą. Tad galbūt dėl to neturėjau progos išvystyti stiprių draugysčių. Šeštadieninė mokykla tapo tarsi inkaras mano gyvenime. Kiekvieną šeštadienį važiavome į Šv. Kazimiero Lituanistinę mokyklą. Čia praleidau keturioliką metų su tais pačiais draugais bei draugėmis. Džiaugiuosi ta mokykla, bet dar labiau Skautų organizacija, kurion aš įstojau lankydama šeštadieninę mokyklą. Čia susidariau savo svarbiausias ir geriausias draugystes; draugystės, kurios, tikiuosi, stiprės ir augs su gyvenimu.

Buvau tada apie vienuolikos metų. Atsimenu, kad labai pavydėjau, kai kitos lietuvaitės važiuodavo į stovyklas vasaros metu ir grįždavo su visokiom pasakom apie nuotykius kalnuose. Gal dėl tų priežasčių nesitikėjau būsianti priimta draugių tarpan iki neprisijungsiu prie skaučių. Net po pirmos stovyklos jaučiau, kad mane būsimos draugės dar nebuvo priėmę. Užtruko keletą metų iki viskas pradėjo eiti geresne kryptimi.

Atsimenu, kai buvome geltonšlipsės skiltyje labai nesugyvenome. Visada pykomės, apkalbinėjom viena kitą, nebendravom viena su kita ir, aišku, niekad neužsileidom viena kitai. Tik vėliau (gal subrendom, gal atėjom į protą) pradėjom elgtis kaip draugės. Kai dabar pagalvoju, mes buvome menkos skautės. Štai pavyzdys: vienoj stovykloj buvo tiek sunkumų tarp sesių, kad visa mūsų skiltis išėjom į mišką pabandyti išspręsti savo nesantaikas. Bandėme išsiaiškinti sau ir viena kitai kas mus trukdė ir dėl ko mes buvome nepatenkintos viena-kita. Bet bandymas nepavyko: visos apsiverkėm, bet išvadų jokių nepadarėm.

Kaip gerai kad tuo metu mums buvo paskirta nauja draugininkė — Gailė Radvenytė. Ji tuojau pajuto, kad mes savo tarpe nesugyvenom, ir nuo pirmos dienos ėmėsi mokindama mus kantrybės, atvirumo, skautiškumo, bendradarbiavimo ir svarbiausia — meilės.

Sueigos metu Gailė viską su mumis diskutavo. Jai labai buvo svarbu mūsų idėjos. Ji mus ragino, net per žaidimus išreikšti savo nuomones, apie viena kitą. Kai buvo nesutarimų — turėjom išsikalbėti. Tik po kiek laiko ir su jos pagalba, mes supratom, kad tai yra vienas iš pagrindinių Skautų Organizacijos uždavinių. Kartais turėdavom „smagias" sueigas, kurių metu ruošdavom lietuviškus valgius ir išsinuomavę filmus, kartu juos žiūrėdavom. Tose sueigose mes tikrai pradėjom suprasti ir geriau pažinti viena kitą. Mes supratom ir priėmėm savo skirtumus, ir ačiū Dievui, kad nelikom tokios pačios. Reikėjo tik džiaugtis, kad buvome skirtingos, kad buvome individės.

Kai tapom prityrusiom skautėm, Gailė nutarė pasilikti mūsų vadove. Iš palengvo pradėjom vis geriau ir geriau viena su kita sugyventi ir viena kitą suprasti. Tuo metu įvyko Tautinė Stovykla, Ohio. Nors mūsų visa skiltis dalyvavom stovykloj, bet buvome išskirstytos prie kitų sesių iš kitų pasaulio valstybių. Kitos sesės stebėjosi mūsų grupės sesių artumu viena kitai, nes šiuo laiku mes buvome daugiau negu draugės ar skautės. Mes buvome sesės skautės.

Ateityje bus įdomu sužinoti, kur mes buvusios Gailės „mergaitės" nukeliausime, kokius kelius praskinsime savo gyvenime. Šiuo laiku žinau tiek, kad visuomet su ilgesiu prisiminsiu tas gražias praėjusias dienas ir su įgautu patyrimu, naujomis jėgomis ir nauja draugininke keliausime dar toliau Skautijos keliu.

PASAULIO SKAUTŲ RATE

BANGLADESHO skautai ir skautės jau 20 metų labai daug dėmesio skiria visuomeniniam vystymuisi, tarnybai kaimuose ir miesteliuose. Po neseniai užklupusios audros ir potvynių padeda atstatyti namus, mokyklas ir sodus.

NAUJOSIOS ŽELANDIJOS skautai įsijungė į Norvegijoje pradėtą „Vaikų balsai" sąjūdį — kad vaikai turi teisę pasisakyti apie Žemę ir apie savo rūpesčius, pasaulio ateitį ir pn. N. Zelandijos jauni žmonės Pasaulinę vaikų dieną (spalio 23) savo nuomonę išreiškė valstybės vadovams.

ALBANIJOJE vėl atgimė skautybė, veikusi nuo 1922 iki 1937 m., kada buvo ji uždrausta. 1991 birželio mėn. Albanijos valdžia vėl skautų ir skaučių sąjungą pripažino. Sąjungos būstinė yra Sarandė mieste. Pasaulinis skautų biuras padės 1992 pavasarį surengti vadovų lavinimo ir planavimo studijų dienas.

COLORS

EUROPOS srities devyni skautų centrai susibūrė į Europos skautų ryšių tinklą, kad šių centrų skautai svečiai galėtų programoje dalyvauti. Kiekvienas centras turi leidinėlį "Europe for you" (Jums — Europa), kuris skautams iš kitur padeda suplanuoti naudingą kelionę po Europą. Pavyzdžiui, Kanderstego Pasauliniame skautų centre galima slidinėti ir parašiutais skrieti.

SKAUTŲ VYČIŲ pasaulinis suvažiavimas — devintoji pasaulinė Moot įvyks Kanderstege, Šveicarijoje, 1992 liepos 27 — rugpjūčio 6. Tema — „Spalvos", tai yra, žmonijos įvairumas ir skautiška brolija. Mooto dalyviai bus ir penktame Pasaulio jaunimo forume. Tuo pačiu metu Pasaulinė programinė komisija ir Pasaulio vadovų lavinimo komisija posėdžiaus ten pat, stengdamasi išvystyti Pasaulinės skautų organizacijos programą, kad jaunus žmones įjungti vis labiau į sąjūdžio nuosprendžius.

PASAULIO AIDS dienos gruodžio 1 d. proga ir ryšius su Pasaulio sveikatos įstaiga WHO, Raudonuoju Kryžiumi ir Raudonuoju Pusmėnuliu išleido vadovams leidinėlį "Action for Youth". Vadovėlyje yra žinios apie AIDS ligą, apie sveikatingumo programą, užsiėmimus, skatinančius sveikus ir saugius gyvenimo nuosprendžius. Tarp šių, pvz., yra planas kovoti prieš diskriminaciją HIV ar AIDS turinčius asmenis, su diskusijomis ir gairėmis — diskriminuoti reiškia su kitu žmogumi elgtis ne kaip su asmenimi, bet kaip su kokios nors rasės ar grupės simboliu.

RUSAI skautai kartu su visuomene stato „Skauto namus" San Francisco mieste prie Mergelės Marijos katedros. Tai būtų kartu ir stačiatikių jaunimo centras. Rusai

skautai vadinasi „Šv. Jurgio skautai" ir jų lelijėlėje vaizduojamas šis šventasis.

RUSIJOJE vėl kuriasi skautai, veikę prieš bolševikų revoliuciją iki 1917 m. (Pirmieji skautų vadovai Lietuvoje jau buvo skautavę Rusijoje I Pasaulinio karo tremtyje). 1990 m. išeivių rusų skautų sąjunga surengė pirmą šventkelionę, kurion pasiėmė rusų kalba leidinių apie skautybę ir išleido sukaktuvinį medalį. Kelionė pavadinta maldininkų kelionė, nes numatė aplankyti kuo daugiau bažnyčių ir vienuolynų, dalinti religinę spaudą ir ikonus. Kelionėje dalyvavo 49 asmenys — skautai vyčiai, vyr. skautės, vadovai. Jų laukė Černogolovka mieste jaunimas, tėvai ir mokytojai, norėdami apie skautybę išgirsti ir išleido ženklelį su „pirmomis kregždutėmis". Iš New Yorko nuskridę rusai skautai ir skautės labai apsidžiaugė, kai galėjo įžiebti skautišką laužą Petrapilio Pavlovsko parke, kur skautybė Rusijoje buvo pradėta 1909 balandžio mėn. Tai buvo pirmasis skautiškas laužas toje šalyje po 1917 m. 1990 lapkričio 15-17 buvo pirmasis suvažiavimas Maskvoje, 1991 pavasarį — vadovų kursai, pravesti devynių skautininkų iš JAV. JAV rusai skautai pergyveno, kad Pasaulinis skautų biuras stengėsi užmegzti ryšius su komunistine pionierių organizacija, žiūrėdama, ar iš tų ryšių išsivystytų skautiškas sąjūdis. Rusai skautai teigė, kad pionierių vadovai tik pasinaudotų kelionėmis ir paslaugomis iš pasaulio skautų.

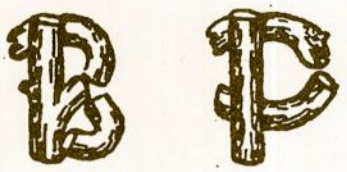

BADEN POWELL

SKAUTYBĖS LAVINIMO PAGRINDAS

Skautų įstatai yra pagrindas, kuriuo paremtas visas skautų lavinimas.

Kiekvienas skautų įstatas turi būti gerai išaiškintas praktiškais ir paprastais pavyzdžiais, rodančiais, kaip geriausia įgyvendinus jį kasdieniniame gyvenime.

Jokio mokymo negalima palyginti su pavyzdžiu. Jei dr-kas pats visuomet vadovaujasi skautų įstatais, berniukai bematant seks jo pavyzdžiu.

Pirmajame įstate - Skautas tiesus ir laikosi savo žodžio - slypi visas skauto ateities elgesys ir drausmė. Iš skauto laukiama, kad jis būtų tiesus. Šį dalyką dr-kas turėtų labai rūpestingai išaiškinti prieš berniukams duodant įžodį.

Skautų įžodis tyčia rišamas su atitinkamomis ceremonijomis, kadangi įspūdingas rimtumas visada giliai paveikia berniukus. Turint galvoje, kad įvykis tikrai svarbus, visai teisinga padaryti jiems kuo giliausią įspūdį. Be to, labai svarbu, kad skautai laikas nuo laiko kartotų įstatus. Berniukai linkę pamiršti, bet niekad neturėtų būti prieita prie to, kad jie, kurie rimtai pasižadėjo vykdyti įstatus, negalėtų bet kokia proga pakartoti juos atmintinai.

Berniukui supratus, kas yra jo garbė ir jam kartą įžodžiu pasižadėjus, dr-kas paskirdamas jam kurį uždavinį, turi juo visiškai pasitikėti. Dr-ko laikysena turi būti tokia, kad skautas pasijustų atsakingas. Pavedus jam ką nors padaryti, visvien ar laikinai ar ilgesniam laikui, laukiama, kad jis ištikimai atliks tai, ką pasižadėjo atlikti. Nereikia sekioti paskui ir žiūrėti, kaip jis atlieka patikėtąjį jam darbą. Tegul jis daro viską savaip, tik palikite jį vieną ir pasitikėkite jo nuoširdžiomis pastangomis. Pasitikėjimas kaip tik ir turėtų būti viso mūsų moralinio lavinimo pagrindu.

Norint turėti pasisekimą berniukų, ypač sunkiau auklėjamųjų arba išdykusiųjų tarpe, geriausia pavesti jiems atsakingą darbą. Taigi, skilties sistemos tikslas ir yra duoti kuo didžiausiam berniukų skaičiui atsakingų uždavinių, lavinančių jų būdą. Jei dr-kas, tikėdamas laimėjimu, duos skiltininkui galios ir paliks laisvas rankas atliekant pavestus jam darbus, jis bus padaręs šio berniuko būdui lavinti daugiau, negu mokyklos mokymas kada nors galėtų to pasiekti.

MŪSŲ DIDŽIOJI ŠEIMA

CHICAGO

Foto: D. Ramanauskas.

Perkūno draugovės veikla

1991 m. gruodis
1992 m. sausis ir vasaris

1991 m. gruodžio 7 d. buvo Perkūno dr-vės iškilminga sueiga, kurioje dalyvavo beveik visi skautai. Sueigoje buvo pranešta, kurie išlaikė patyrimo l., specialybių egzaminus, kuri skiltis laimėjo skilčių konkursą.

Du kandidatai davė skauto įžodį: Andrius Brooks ir Tadas Mikužis. Į vyresniškumo l. buvo pakelti: į sl. — Linas Gierštikas, Dainius Dumbrys ir Bronius Genčius; į vyr. sl.: Tadas Stropus ir Andrius Utz.

Sekančią dieną iškylavome Chicagos vidurmiestyje. Pradėjome nuo drauginiko namų, Dearborn Parke. Kiekviena skiltis slaptai pasirinko 20 Chicagos „įdomybių": paminklų, senų pastatų, muziejų ir pan. Kiekviena skiltis gavo po žemėlapį ir „polaroid" aparatą. Prie surastos įdomybės, kiekviena skiltis turėjo nusifotografuoti. Visi turėjo stengtis kuo daugiau pasirinktų

Perkūno draugovės skautai mokinasi dirbtinį kvėpavimą. Iš kairės: Linas Juodvalis, Vytas Jurjonas ir Dainius Dumbrys.

Broliai Tadas Stropus iš kair ir Edmundas

Pirmos pagalbos kursai.

Perkūno draugovės žiemos stovyklautojai. Iš kairės: Edmundas Brooks, Paulius Genčius, Vytas Jurjonas, Rimas Putrius, Rimas Gecevičius, Rytis Dumbrys, Darius Mikrut, Donatas Ramanauskas, Linas Gierštikas, Andrius Utz, Dainius Dumbrys, Linas Juodvalis

„įdomybių“ surasti. Po trijų valandų visi turėjo sugrįžti į brolio Donato namus. Nors ir grįžo pavargę, bet ...rtingi įspūdžiais ir patirtimi.

1991 m. gruodžio 21 d. buvo metinė čiuožimo išvyka, kurion perkūniečius pakvietė Kernavės tunto skautės ir prityrusios skautės. Susirinkome Oak Lawn čiuožimo arenoje, kur smagiai prabėgo čiuožimo laikas. Po to, skautai-ės pasikeitė mažomis kalėdinėmis dovanėlėmis.

1991 m. laikotarpyje, Perkūno dr-vės skautai išlaikė 45 specialybes ir 22 patyrimo laipsnius. Neblogas pažangumas!

1992 m. skautišką veiklą pradėjome su dr-vės tradicine kelione į Rako stovyklavietę. Dalyvavo du tėveliai, trys vadovai ir devyni skautai. Dalis iškylautojų apsistojo ambulatorijoje, o trys skautai ir brolis Donatas miegojo palapinėse. Šie skautai nori būti pirmieji Lituanikos tunte (o gal ir visoje Brolijoje), kurie išlaikys žiemos stovyklautojo specialybę. Tai Darius Mikrut, Rimas Putrius ir Dainius Dumbrys.

Oras buvo nešaltas, o sniego vos užteko slidinėjimui. Šiais metais kiekviena skiltis turėjo savo atskirą slidinėjimo kelionę. Viena skiltis beveik „susidūrė“ su Rako kaimynais, kitos skilties vienas skautas įkrito į pelkę ir teko greit grįžti ir persirengti sausais drabužiais. Trečia skiltis pamatė daug Rako miško ir laukų, kurių vasarą nėra matę. Grįžo tik vėlai po piet. Iškylos metu kiekviena skiltis turėjo paruošti šiltus pietus, o grįžę į stovyklavietę, buvo atsakingi ir už vakarienės paruošimą.

Po vakarienės skautai dar buvo pilni energijos, todėl čiuožinėjo nuo kalnelio su snieglentėm.

Į Chicagą grįžome sekmadienį. Bekeliaujant namo, kiekvienas pasirinko „C.B.“ (Citizens Band Radio) slapyvardį ir tarp mūsų trijų automobilių, vyko nuolatiniai pasikalbėjimai. Laimingai grįžome

Kernavės tunto skautės ir Perkūno draugovės broliai, Alpine Valley WI, po slidinėjimo iškylos. 92.02.09.

Alpiniškas slidinėjimas Alpine Valley Wi 92.02.09. Perkūno draugovės skautai iš kairės: Tadas Stropus, Rimas Lukas, Linas Gierštikas, (nepažįstamas žmogus), Gytis Vygantas, Vainius Gleveckas ir Darius Mikrut

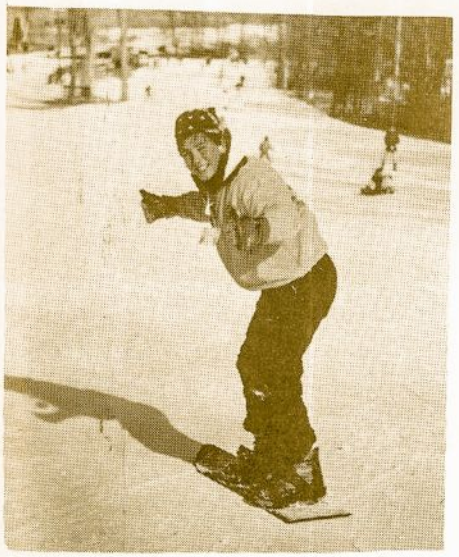

Brolis Linas Gierštikas leidžiasi nuo kalno ant „snieglentės“.

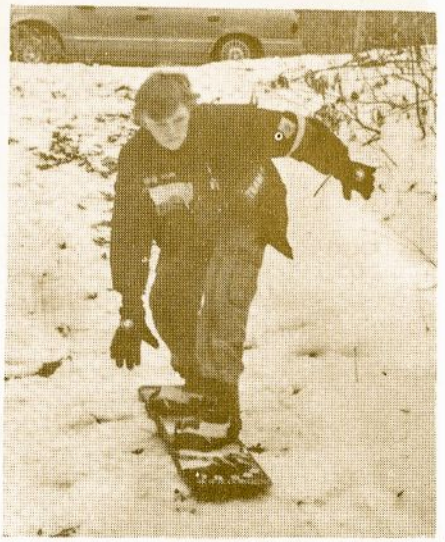

Brolis Linas Juodvalis leidžiasi nuo kalnelio su savo “snieglente”.

CHICAGO

NERIJOS TUNTE

Linksmos balionų pardavėjos Nerijos tunto ūdrytės: Žibutė Šaulytė, Lina Dovilaitė ir Dalia Šataitė.

Švenčių Nerijos kavinėje laukia: sesės Mamos Vida Jonušienė ir Virginija Jokubauskienė. Jom talkina j. ps. Viligailė Lendraitienė ir gintarė vyr. v. Virginija Rimeikienė.

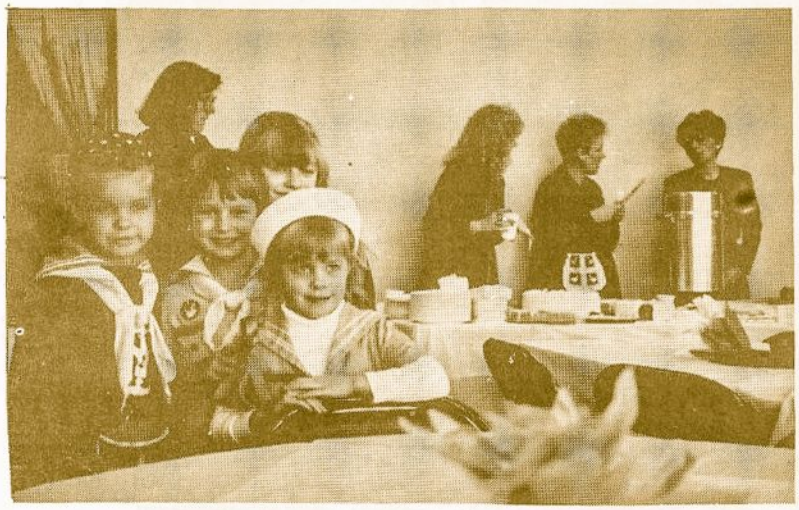

Nerijos tunto kavinėje skanumynų laukia ūdrytės: Nida Lendraitytė, Jazmina Pumputytė, Vilija Pauliūtė ir Vaiva Rimeikytė.

Nerijos tunto ūdrytės laukia garbingų svečių. Priekyje: Vaiva Rimeikytė ir Nida Lendraitytė.

****

Į ŠV. JURGĮ
Visų skautų Globėją

Globėjau, šventasis Jurgi, išmelsk palaimos visiems visų kraštų broliams skautams ir sesėms skautėms, kad tavo užtariami mes neštume per pasaulį Kristaus vėliavą, mylėtume kiekvieną žmogų ir kiekviename gamtos kūrinyje mylėtume amžinąjį Kūrėją, kuris gyvena ir viešpatauja per amžius. Amen.

Ūdrytė Vilija Pauliūtė uždegė vieną žvakutę žuvusiems už Klaipėdos laisvę prisiminti.

Jūrų skautininkės Bronė Stravinskienė ir Dalia Sruogaitė dalyvauja visuose jūrų skautų renginiuose.

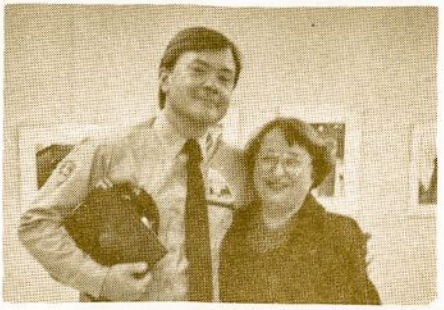

Jau „sesė močiutė" j. s. Vena Lauraitienė su broliu-žentu j.ps. Jurgiu Lendraičiu Lemonte.

1992 m. VASAROS STOVYKLOS

Liepos 6-11 d. - Jūrų skautų-čių buriavimo stovykla Ludington, Michigan, netoli Rako stovyklavietės.

Liepos 11-25 d. Chicagos skautų-čių stovykla Rako stovyklavietėje, Michigan.

Liepos 24- rugpjūčio 1 d. Europos skautų-čių stovykla "šodybojeæ, Anglijoje.

Rupjūčio 1-15 d. Kanados rajono skautų-čių stovykla "Romuvoje".

Rugpjūčio 15-22 d. - "Gintaro" ir "Ąžuolo" vadovių-ų mokyklų stovykla "Rambyno" stovyklavietėje, 150 mylių į šiaurės rytus nuo Toronto.

Lituanicos tuntas savo stovyklą pavadino STELMUŽĖ

KODĖL „STELMUŽĖ"?

Netoli Zarasų, Latvijos pasienyje auga garsusis Stelmužės ąžuolas. Šis istorinis gamtos paminklas yra arti pusantro tūkstančio metų. Spėjama, kad senovėje šio ąžuolo pavėsyje degė šventoji ugnis, pro jį amžių slinktyje slinko kalavijuočių pulkai, praėjo pasauliniai karai...

Stelmužės vardas skautų stovyklai labai reikšmingas, nes tuo pabrėžiama gamta, o šeštasis skautų įstatas sako: „Skautas,-ė yra gamtos draugas,-ė". Tai svarbus punktas skautamokslyje. Eidami Rako gamtos taku, galime rasti ąžuolus.

Antra — Stelmužės ąžuolas yra istorinis paminklas. Tai vienas seniausių Europos ąžuolų.

Pati svarbiausia Stelmužės reikšmė — simboliška. Ąžuolo šaknys gilios ir stiprios — ąžuolo niekas nepajėgtų išrauti. Lietuvių tauta labai stipri, net tamsiausiose istorijos valandose mes nenulinkome stiprioms pikto jėgoms. Pagrindinio ąžuolo gilės atsirado visame pasaulyje. Tos gilės pradėjo leisti savo šaknis vis gilyn ir gilyn — užaugo puikūs ąžuolai.

„AUŠROS VARTŲ" TUNTE

Tuntininkė sako, kad reikia parašyti į „Skautų aidą". Pasiimu „Saulučių" d-vės praėjusios sueigos nuotraukas, dar išsitraukiu dėžę senų nuotraukų ir, kaip tuose Mačernio žodžiuose:

„. . . Vėl užmiršti vaizdai, lyg pelkių šviesos rudeninę naktį,
Praeina pro mane."

Ir girdžiu dainą apie saulutę Jaunimo Centro didžiojoj salėj. Skaitomas tuntininkės įsakymas, kad sėkmingai veikianti „Žibučių II-ji" paukštyčių draugovė keičia vardą į „Saulutės". Tai buvo 1972-ji metai, draugininkė — v. sl. Laima Jauniūtė. Ilgiausiai pareigose išbuvusi „Aušros Vartų" tunto vadovė. Šešis metus ji buvo „Žibučių II-Saulučių" d-vės draugininkė, vienus — tunto adjutante, 1977-1980 m. vadovavo prityrusių skaučių „Aušrinės" d-vei. Nuo 1990 m. ps. fil. Laima Jauniutė-Rupinskienė ir vėl „Saulučių" d-vės draugininkė. Jos mėlynšlipsės dienų kraičio skrynelėje — vadovės pareigos penkiose stovyklose. Pažangumo, Vėliavos, Tėvynės Dukros žymenys (visą informaciją radau „Aušros Vartų" t. 30-čio knygoje) ir paskautininkės laipsnis 1974 m. Stebiuos. . . Bet tikriausiai šiai vadovei, mokytojai, veikla tai ne laipsnių laiptеliai, o tylus, nuolatinis darbas. Ir tam darbe ji turi dabar geras padėjėjas, vyresnes skautes Viliją Januškytę, Jennifer Antanaitytę ir Ramunę Barkauskaitę. Sesė Laima sako, kad jos ruošia skautes ir paukštytes įžodžiams, praveda žaidimus, iškylas ir jaunosios sesės jas labai myli. Laimos ir sesių padėjėjų tikras darbas matosi dar ir iš to, kad kiekvienoje tunto sueigoje išklausom ilgiausią paukštyčių ir skaučių pavardžių sąrašą „Saulučių" draugovėje įsigijusių kurią nors specialybę ar ženklą.

Prie „Saulučių" d-vės darbo prisideda ir sesių mamytės. Šių metų vasario mėn. sueigoje rankdarbius padėjo daryti p. R. Milo, p. J. Platakienė ir ps. R. Sušinskienė, o kovo mėn. „Saulučių" d-vę į Chicagos akvariumą lydėjo p. R. Grigorio.

Ps. fil. L. Rupinskienė iš pašaukimo ir profesijos mokytoja, Clarendon Hills, IL. priešmokyklinio amžiaus vaikų mokyklos vedėja. Skautininkų Laimos ir Romo (buv. „Lituanicos" t-ko, LSB VSP) Rupinskų šeimoje auga skautas Tomas ir paukštytė Audra.

A. Namikienė

Vilija Januškytė su savo skaučių skiltim: A. Norušytė, G. Kazlauskaitė, Vilija Januškytė, Jacinta Mikutė, K. Mikaitytė.

Naujos „Aušros Vartų" tunto paukštytės A. Janušaitė, N. Masiulytė, I. Janušaitė, V. Pakalniškytė ir V. Petroliūnaitė myli savo vadovę J. Antanaitytę.

Jannifa Antanaitytė su paukštytėm kandidatėm: V. Pakalniškyte ir V. Petroliūnaite.

Jaunesniosios skautės Įžodis. „Saulučių" d-vės d-kė ps. fil. L. Rupinskienė ir dukrelė Audra.

Laipsniais ir gėlėmis apdovanotos „Aušros Vartų" tunto sesės. Iš k. — D. Volodkaitė, drauginninkė Rima Stroputė, M. Gylytė, I. Bakšytė ir N. Januškytė.

„Aušros Vartų" tunto vadovės ruošiasi paukštyčių įžodžiui. Iš k. — A. Jasaitytė, J. Antanaitytė, L. Rupinskienė ir V. Brazaitytė.

LAUŽAVEDŽIŲ KURSAI

Šią vasarą trijų dienų laužavedžių kursai vyks stovyklų metu šiose vietovėse:

Liepos 26 - 28 dienomis — Ramiojo vandenyno rajono stovykloje, CA.

Rugpjūčio 2 - 4 dienomis Kanados rajono stovykloje „Romuvos" stovyklavietėje, Kanadoje.

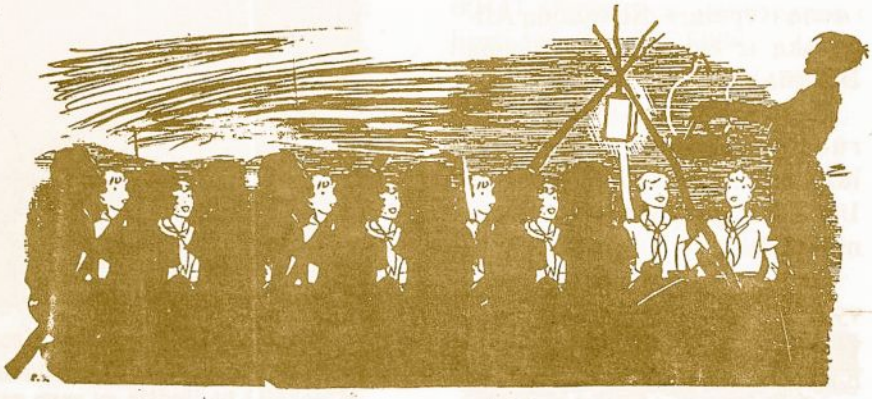

Australija

„DŽIUGO" TUNTE

Melbourno „Džiugo" tuntas skautų globėjo šv. Kazimiero dieną paminėjo kovo 1 d. 75 broliai ir sesės, su savo vėliavomis dalyvavo šv. Mišiose Šv. Jono bažnyčioje. Tuntas įeidamas į bažnyčią giedojo „Marija, Marija". Giesmės nenutrūko ir pamaldų metu. Tuntą giedoti išmokė brolis Arūnas Bruožys. Skaitymus atliko tuntininkė v.s. Danutė Lynikienė ir ps. Birutė Prašmutaitė. Mišias atnašavo v.s. dr. kun. Pranas Dauknys, pamokslo metu apibūdino šv. Kazimiero gyvenimą. Tikinčiųjų maldas sukūrė kiekviena draugovė, Skautininkų ramovės pirmininkė v.s. Jonė Žitkevičienė išvardio mirusius skautininkus Melbourne: v.s. Borisą Dainutį, v.s. Antaną Krausą, ps. Algirdą Talačką, ps. Leoną Kepalą, s. Romualdą Ališauską ir židinietį Napoleoną Butkūną.

Melbourno vyr. skaučių paruošta Kaziuko mugė ir laimėjimas vyko tą pačią kovo 1 d. po pamaldų Lietuvių namuose.

„Džiugo" tunto sueiga irgi vyko per kazimierines. Ją pravedė adjutantas, ps. Povilas Kviecinskas. Sueigos metu įžodį davė aguonytės (aguonytės ir gintarėliai, tikrumoje įžodžio negali duoti. Jie per jauni, kad suprastų įžodžio reikšmę. **Red.**): Alanta Skeivytė ir Daina Žiedaitė, vilkiuko įžodį davė: Andrius Sadauskas. Skauto įžodį davė: Tomas Kviecinskas, Danielius Lukaitis ir Juozas Lukaitis. II pat. laipsnio egzaminus išlaikė: Dalia Didžytė, Daina Mickutė, Kim Pettiford, Daiva Statkutė, Girius Antanaitis, Linas Jokubaitis, Aleksas Meiliūnas, Benius Žižys, Danius Žižys ir Tomas Kviecinskas. Į prityrusias skautes perėjo: Daina Didžytė ir Albina Strungaitė. Į vyr. skautes kandidates — prityrusios skautės: Rita Bruožytė, Lina Didžytė, Dana Ramanauskaitė ir Gabrielė Staugaitė. LSS Vėliavos žymeniu apdovanotos: pl. Rita Čižauskaitė ir sl. Onutė Prašmutienė, o Pažangumo žymeniu — pl. Teresėlė Šiaučiūnaitė.

Rajono vadas, atsisakius iš „Džiugo" tunto tuntininkės pareigų v. s. Danutei Lynikienei, nuoširdžiai jai padėkojo už įdėtą darbą. Nauja tuntininke paskirta ps. Birutė Prašmutaitė.

Tunto sueiga užbaigta laužu ir jį sekusia tradicine „Ateina naktis".

P. D.

„Tėvynės Židinys"

LOS ANGELES

Los Angeles „Palangos" tunto naujos vyr. skautės Viltis Janutaitė ir Rima Mulokaitė po įžodžio su savo vadove ps. Gaile Radvenyte.

CLEVELAND

Būriuojam ant Erie ežero. Foto A. Dunduro. A. Sunsuras. 1991 m. ruduo. Pait skautų išvyka. Buriavimas ant Erie ežero. A. Sursuras, T. Beržinskas, A. Jucaitis, R. Belzinskas.

„Pilėnų" tunte vyksta statyba! 1991 m. vasarą Pilėnų tuntas pasistatė savo telį. Ant stogo: A. Sursuras, A. Miškinis, R. Belzinskas. Apačioje: H. Belzinskas. Foto: Vladas Bacevičius.

CHICAGO

SUSITIKIME STELMUŽĖJE

Sveikinu visus per pavasario vėją, nešantį jums žinią apie skautų ir skaučių įdomiausią metinį įvykį — vasaros stovyklą, š.m. liepos 11-25 dienomis vyksiančią Rako stovyklavietėje, Custer, Michigano valstijoje. Stovyklos vardas „Stelmužė". Man tenka garbė vadovauti šiai stovyklai, kartu su puikiu patyrusių vadovių ir vadovų štabu. Vadovai,-ės planuoja, kad stovykla visiems — nuo jauniausių iki vyriausių būtų įdomi, smagi ir naudinga. Kiekvienas stovyklautojas,-ja prašomas atsivežti seserišką, brolišką nusiteikimą ir skautišką pareigingumą bei drausmingumą. Bendromis pastangomis sukursime ilgai prisimintiną stovyklą.

Skautų ir skaučių tėvams jau pasiųsta informacija apie stovyklą ir visi privalomi užpildyti lapai. Jei turėtumėt klausimų stovyklos reikalu, prašoma nedelsiant skambinti tel. 708-301-0072 arba rašykite; Vytenis Kirvelaitis, 13920 S. Trails End Dr., Lockport, IL 60441. Darbo metu galite skambinti tel. 312-326-7630.

Iki pasimatymo registracijos metu!

Budėkime,
s.v.ps. fil. Vytenis Kirvelaitis
„Stelmužės" stovyklos
viršininkas

RUOŠKIMĖS VASAROS STOVYKLAI

ALp(LKA)3083
1992, Nr. 5

Postmaster: send all address changes to:
SKAUTŲ AIDAS
4613 W. 106th Place
Oak Lawn, IL 60453

S.A. Orenta
6842 S. Campbell Ave.
Chicago, IL 60629

MOSIŠYPSOM

— PRAKEIKTA SKLEROZĖ! VĖI PAMIRŠAU, KO MANE SIUNTĖ!

Į žuvų krautuvę įeina meškeriotojas ir sako:

— Pardavėjau, mesk man tris dideles lydekas!

— Mest? Kodėl? Aš jums gražiai sudėsiu į krepšiuką, — sako krautuvininkas.

— Nereikia! Sakau mesk — aš pagausiu.

— Negaliu suprasti — delsia pardavėjas.

— Jeigu mesi — aš pagausiu. Man nereiks meluoti žmonai, kad pats pagavau žuvis — paaiškina pirkėjas.

— — —

— Pone, aš norėčiau gauti laisvą dieną kitą mėnesį, — prašo jaunas tarnautojas savo viršininko.

— Kam tau reikia? —

— Noriu vesti, —

— Vesti? Kokia gi kvailė tekės už tavęs. Mažai uždirbi, neturi net savo buto.

— Jūsų duktė, pone.

— Gaila, kad negimiau prieš kokius tris šimtus metų.

— Kodėl?

— Nebūtų reikėję tiek daug ištorijos mokytis.

94.306.08